

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/39/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010156
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8120010156.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. apríla 2024, v trestnej veci obž. A. A. a spol. pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona z. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z.z. a iné, o odvolaní obžalovaného A. A., A. B. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/6/2020 zo dňa 05. apríla 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaných A. A., A. B. a prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/6/2020 zo dňa 05. apríla 2023 boli obž. A. A. a obž. A. B. uznaní za vinných v bode I., II., rozsudku z pokračovacieho trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a/Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. na tom skutkovom základe, že

I. obžalovaní A. A., A. B.

dňa 15.04.2004 v čase asi o 20.00 hod v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného Zboru Ubľa v spolupráci s C. D., E. E. a s dvoma osobami ukrajinskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, ktorú inicioval obv. A. A., po vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia F. 13 osobám tak, že potom ako osoba ukrajinskej národnosti menom G. ponúkla obv. E. E. možnosť prevedenia osôb, o čom kontaktoval obv. A., ktorý ako hlavný organizátor, sa osobne a telefonicky kontaktoval s osobou F. národnosti menom G. a s nestotožnenou osobou F. národnosti, o čase a mieste prevzatia migrantov, následne koordinoval činnosť spoluobvinených A. B., E. E. a C. D., ktorí zabezpečovali prevoz migrantov a doprovod vozidiel s migrantmi, počas celého procesu prevozu bol prostredníctvom mobilného telefónu v neustálom spojení s jednotlivými obvinenými, dával im pokyny, usmerňoval ich činnosť a tak zabezpečili prevoz migrantov k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

II. obžalovaní A. A., A. B.,

v presne nezistenom čase zo dňa 15.06.2004 na 16.06.2004 v katastrálnom území H. v spolupráci s E. E., A. I. a s najmenej piatimi nestotožnenými osobami slovenskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, po vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky najmenej z územia F. 12 osobám tak, že obv. A. A. po telefonickom kontakte s nestotožnenými osobami slovenskej národnosti o čase a mieste prevzatia migrantov, koordinoval činnosť obv. A. B. a obv. E. E., ktorí zabezpečovali prevoz a doprovod migrantov, počas prevozu bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte, tí ho informovali o pohybe

vozidiel a tak zabezpečili prevoz migrantov do mesta J., pričom o výsledku prevozu migrantov následne obv. A. telefonicky informoval obv. A. I. a očakával vyplatenie finančnej odmeny od nestotožnenej osoby.

Za uvedené konanie bol obž. A. A. podľa § 171a ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. v spojení s § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. uložený peňažný trest vo výške 166,- (stošesťdesiatšesť) ,-Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený okresný súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) mesiaca.

Obž. A. B. prvostupňový súd podľa a § 171a ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. v spojení s § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. uložil peňažný trest vo výške 166,- (stošesťdesiatšesť) ,-Eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený okresný súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) mesiaca.

Súčasne súd prvého stupňa podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil:

- obž. A. A. v bodoch 1 až 2, 4 až 11, 13 až 15 obžaloby, prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove, sp. zn. Kv/37/04 zo dňa 03.11.2008, ktorá bola na neho podaná pre trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice a prevádzachstvo podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 403/2004 Z. z.),

- obž. E. A. v bodoch 5, 8, 10 obžaloby, prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove, sp. zn. Kv/37/04 zo dňa 03.11.2008, ktorá bola na ňu podaná pre trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z.),

- obž. A. B. v bodoch 4 až 10, 14 obžaloby, prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove, sp. zn. Kv/37/04 zo dňa 03.11.2008, ktorá bola na neho podaná pre trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice a prevádzachstvo podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 403/2004 Z. z.),

- obž. J. I. v bodoch 10 a 11 obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove, sp. zn. Kv/37/04 zo dňa 03.11.2008, ktorá bola na neho pre trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z.),

- obž. E. K. v bodoch 1 a 2 obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove, sp. zn. Kv/37/04 zo dňa 03.11.2008, ktorá bola na neho pre trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z.),

- obž. A. K. v bodoch 4, 6 – 9, 13 obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove, sp. zn. Kv/37/04 zo dňa 03.11.2008, ktorá bola na neho pre trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z.),

ktorých sa mali dopustiť tak, že

obžalovaní A. A., E. K.

1/ dňa 23.03.2004 v presne nezistenom čase v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubl'a v spolupráci s dvoma osobami ukrajinskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, ktorú inicioval obvinený J. I., po vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia F., ako aj následný prechod cez územie Slovenskej republiky 12 osobám tak, že obv. J. I. ako hlavný organizátor sa kontaktoval s osobami ukrajinskej národnosti menom „A. D.“ a „G.“ a tiež s

nestotožnenou osobou slovenskej národnosti, o čase a mieste prevzatia migrantov, s ktorými bol v neustálom telefonickom kontakte, súčasne svojimi pokynmi riadil činnosť obvineného A. A., ktorý zabezpečil motorové vozidlá a vodičov na prevoz migrantov a tiež bol v neustálom telefonickom spojení s obvineným E. K., ktorý vykonával prevoz migrantov, celý proces prevozu neustále telefonicky koordinoval prostredníctvom mobilného telefónu s obvinenými a vyššie uvedenými osobami ukrajinskej národnosti a tak zabezpečili prevoz migrantov k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., E. K.

2/ v presne nezistenom čase zo dňa 08.04.2004 na 09.04.2004 v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubľa v spolupráci s dvoma osobami F. národnosti menom B. a G., po predchádzajúcej vzájomnej dohode, ktorú inicioval obv. J. I., po vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia Ukrajiny 22 osobám tak, že obv. J. I. ako hlavný organizátor sa kontaktoval s vyššie uvedenými osobami ukrajinskej národnosti, o čase a mieste prevzatia migrantov, následne koordinoval činnosť obvineného E. K. a nestotožnenej osoby, ktorí zabezpečovali prevoz migrantov a obv. A. A., ktorý robil doprovod vozidlám s migrantmi, bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte a tak zabezpečili prevoz migrantov do I., kde ich odovzdali doposiaľ nestotožneným osobám,

obžalovaní A. A., A. B., A. K.

4/ dňa 20.04.2004 v presne nezistenom čase v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubľa v spolupráci s osobou ukrajinskej národnosti menom G. a nestotožnenou osobou slovenskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, naplánovaní a rozdelení úloh, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia F. 8 osobám tak, že obv. A. A. ako hlavný organizátor, sa kontaktoval s osobou ukrajinskej národnosti menom G., o čase a mieste prevzatia migrantov, na základe telefonických pokynov nestotožnenej osoby s telefónnym číslom XXXX XXX XXX, následne koordinoval činnosť obvineného A. K. - vodiča dodávky a obvineného A. B., ktorý robil doprovod vozidlu s migrantmi, bol s obvinenými v neustálom telefonickom spojení, informoval ich o polohe policajnej hliadky, prostredníctvom mobilných telefónov sa dohadovali o trase a tak zabezpečili prevoz migrantov k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., E. A., A. B.

5/ v presne nezistenom čase zo dňa 22.04.2004 na 23.04.2004 nezisteného miesta v spolupráci s dvoma nestotožnenými osobami, po predchádzajúcej vzájomnej dohode a vzájomnom naplánovaní a rozdelení úloh, za finančnú odmenu organizovali ilegálne prekročenie štátnej hranice z územia F. na územie Slovenskej republiky 20 osobám tak, že obv. A. A. ako hlavný organizátor sa kontaktoval, o čase a mieste prevzatia migrantov, s osobou F. národnosti menom G. a následne s nestotožnenou osobou slovenskej národnosti, ktorá ho žiadala o informácie o priebehu a tiež výsledku prevozu osôb, obv. A. koordinoval činnosť obvineného A. B. a taktiež nestotožneného muža - vodiča dodávky mobilným telefónom s číslom XXXX XXX XXX, ktorí zabezpečovali prevoz migrantov, vodiča dodávky informoval o trase, ktorý v čase asi o 20.46 hod. oznámil obv. A., „že je naložený a žiadal ho o doprovod.“ Zároveň koordinoval aj činnosť obvinených E. A. a C. D., ktorí robili doprovod vozidlu s migrantmi a počas prevozu bol prostredníctvom mobilného telefónu v neustálom spojení s jednotlivými obvinenými, a tak zabezpečili prevoz migrantov k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., A. B., A. K.

6/ v presne nezistenom čase zo dňa 29.04.2004 na 30.04.2004 v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubľa v spolupráci s najmenej dvoma doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, ktorú inicioval obv. A. A., po vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia F. 20 osobám, ktoré po prekročení hranice prevzali z presne nezisteného miesta v okrese H. tak, že obv. A. A. ako hlavný organizátor sa kontaktoval s vyššie uvedenými osobami ukrajinskej národnosti, následne koordinoval činnosť obvineného A. K. - vodiča dodávky, obv. A. B. a obv. C. D., bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte a tak zabezpečili prevoz osôb cez mestá L., H., A., I. až k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., A. B., A. K.

7/ v presne nezistenom čase dňa 30.04.2004 v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubl'a, v spolupráci s doposiaľ nestotožnenou osobou slovenskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode a vzájomnom naplánovaní a rozdelení úloh, za finančnú odmenu organizovali ilegálne prekročenie štátnej hranice z územia F. na územie Slovenskej republiky 6 osobám tak, že obv. A. A. ako hlavný organizátor sa kontaktoval s nestotožnenou osobou slovenskej národnosti s prezývkou „D.“, o čase a mieste prevzatia migrantov, koordinoval činnosť obv. A. K., vodiča vozidla s migrantmi, informoval ho o pohybe policajných hliadok v I. a v H., robil mu doprovod, prostredníctvom mobilného telefónu koordinoval činnosť obvinených A. B., C. D. a E. I., ktorí robili doprovod hlavnému vozidlu a tak zabezpečili nerušený prechod migrantov cez územie Slovenskej republiky k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., E. A., A. B., A. K.

8/ v presne nezistenom čase dňa 02.05.2004 v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubl'a v spolupráci s najmenej dvoma doposiaľ nestotožnenými osobami, po predchádzajúcej vzájomnej dohode a vzájomnom naplánovaní a rozdelení úloh, za finančnú odmenu organizovali ilegálne prekročenie štátnej hranice z územia F. na územie Slovenskej republiky 10 osobám tak, že obv. A. A. ako hlavný organizátor, koordinoval činnosť obvinených A. K., A. B., E. A., C. D. a E. I., ktorí zabezpečovali prevoz migrantov a doprovod vozidiel s migrantmi, bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte počas priebehu akcie a tak zabezpečili nerušený prechod migrantov cez územie Slovenskej republiky až k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., A. B., A. K.

9/ v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 03.05.2004 v služobnom obvode Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ubl'a v spolupráci s doposiaľ nestotožnenou osobou po predchádzajúcej vzájomnej dohode a vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice z územia F. na územie Slovenskej republiky 10 osobám tak, že obv. A. A. ako hlavný organizátor sa kontaktoval s nestotožnenou osobou, o čase a mieste prevzatia migrantov, koordinoval činnosť obvinených A. K., A. B. a C. D., ktorí zabezpečovali prevoz migrantov a doprovod vozidiel s migrantmi, bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte počas priebehu akcie a tak zabezpečili nerušený prechod migrantov cez územie Slovenskej republiky až k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., E. A., A. B., J. I.,

10/ v presne nezistenom čase zo dňa 17.05.2004 na 18.05.2004 v katastrálnom území mesta H. v spolupráci s dvoma nestotožnenými osobami slovenskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode a vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia F. presne nezistenému počtu migrantov, ktorú iniciovali obv. A. A. a obv. A. B. tak, že obv. A. A. a obv. A. B. ako hlavní organizátori informovali obv. J. I., obv. E. I., obv. E. A. a obv. C. D., o čase a mieste prevzatia migrantov a počas prevozu migrantov prostredníctvom mobilných telefónov koordinovali činnosť obv. J. I., ktorý zabezpečoval prevoz migrantov a ostatných obvinených, ktorí robili doprovod hlavnému vozidlu, vzájomne sa informovali o pohybe vozidiel a tak zabezpečili prevoz migrantov k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaní A. A., J. I.

11/ v presne nezistenom čase zo dňa 30.05.2004 na 31.05.2004 v katastrálnom území H. v spolupráci s najmenej piatimi nestotožnenými osobami slovenskej národnosti, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, po vzájomnom rozdelení úloh a naplánovaní, organizovali za finančnú odmenu nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z územia F. 15 osobám tak, že obvinený A. A. po telefonickom kontakte s nestotožnenými osobami slovenskej národnosti, o čase a mieste prevzatia migrantov, koordinoval činnosť obv. J. I. a nestotožnené osoby, ktorí zabezpečovali prevoz migrantov a doprovod vozidiel, počas prevozu bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte, tí ho informovali o pohybe vozidiel a tak zabezpečili prevoz migrantov k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy,

obžalovaný A. K.,

13/ v presne nezistenom čase zo dňa 20.06.2004 na 21.06.2004 v katastrálnom území mesta H. v spolupráci s ďalšími nestotožnenými osobami po predchádzajúcej vzájomnej dohode, naplánovaní a rozdelení úloh za finančnú odmenu organizovali prevoz 22 nelegálnych migrantov z Indie, ktorých po prekročení hranice medzi Slovenskou republikou a F., prevzali na presne nezistenom mieste a prevážali ich na dodávkovom motorovom vozidle zn. Fiat DUCATO, bielej farby, EVČ 1L3 2433 WIN s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy, čo sa im nepodarilo, pretože dňa 21.06.2004 v čase o 1:45 hod. pri cestnej kontrole smerom od obce F., pred obcou I. E. boli zastavení policajnou hliadkou Colného úradu Košice, ale vodičovi auta, v ktorom boli migranti a doprovodu sa podarilo z miesta ujsť,

obžalovaní A. A., A. B.

14/ v presne nezistenom čase zo dňa 05.08.2004 na 06.08.2004 v spolupráci s najmenej dvoma doposiaľ nestotožnenými osobami ukrajinskej národnosti po predchádzajúcej vzájomnej dohode, ktorú inicioval obv. A. A., naplánovaní a rozdelení úloh za finančnú odmenu organizovali prevoz 19 osobám z M. republiky tak, že po prekročení hranice medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou migrantov prevzali v obci N., okres H. a týchto prevážali v nákladnom motorovom vozidle zn. Avia EVČ G. XXX O., s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy, obvinený A. A. ako hlavný organizátor bol v neustálom telefonickom kontakte s nestotožnenými osobami F. národnosti, koordinoval činnosť E. C. vodiča hlavného vozidla, obv. A. B. a obv. A. I., ktorí zabezpečovali doprovod vozidlu s migrantmi, počas prevozu bol s nimi v neustálom telefonickom kontakte, pričom na ceste medzi obcami H. G. a P. bolo hlavné vozidlo zastavené a kontrolované hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru v Spišských Vlachoch, okres H. Q. G. a následne vodič vozidla aj s migrantmi boli zaistení,

obžalovaný A. A.,

15/ dňa 23.08.2004 v čase asi o 19.30 hod. nezisteného miesta v spolupráci s najmenej dvoma doposiaľ nestotožnenými osobami organizovali prevoz 20 nelegálnych migrantov R. národnosti, ktorých prevzali z parkoviska pred barom Aréna v L. potom, čo migranti ilegálne prekročili hranicu medzi Slovenskou republikou a F. a následne zabezpečili ich prevoz k západným hraniciam Slovenskej republiky s cieľom dopraviť ich do krajín západnej Európy, pričom dňa 24.08.2004 v čase asi o 0:30 hod. v meste E. na Ul. S. bolo unikajúce vozidlo zn. Fiat Ducato, EVČ: HNB 4455, modrej farby, ktoré viedol obv. A. T., prepravujúce migrantov, zastavené,

pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré boli obžalovaní stíhaní.

Podľa § 289 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku si súd prvého stupňa vyhradil rozhodnutie o ochranných opatreniach na verejné zasadnutie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaní A. A., A. B. a prokurátor.

Obžalovaní A. A. a A. B. prostredníctvom spoločného obhajcu v neskoršie predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku poukazujú na to, že v danej veci súd rozhodoval znova po tom, čo bol na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/42/2019 zo dňa 18.12.2019 zrušený právoplatný rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/32/2018 zo dňa 05.12.2018, ktorým súd opätovne uznal všetkých obžalovaných vinnými v zmysle obžaloby. Napadnutý rozsudok zohľadňuje právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými je v zmysle zákona a ustálenej judikatúry viazaný. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, že všetky odposluchy telefonických hovorov, resp. záznamy z uskutočnenej telefonicko-telegrafickej prevádzky boli v prípravnom konaní zabezpečené nezákonným spôsobom a to z dôvodu, že príkazy, resp. súhlasy na ich zrealizovanie boli nenáležite odôvodnené. Na druhej strane má za to, že pokiaľ tieto tvoria jediný usvedčujúci, resp. rozhodujúci dôkaz, nemôžu bez podpory iného významného usvedčujúceho dôkazu slúžiť ako podklad na vyslovenie viny. Výnimku podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tvoria skutky pod bodom III. a XII. obžaloby, keď vykonané odposluchy sú podporené výpoveďou E. E., v dôsledku čoho vykonaný záznam telekomunikačnej prevádzky netvorí jediný usvedčujúci dôkaz preukazujúci vinu obžalovaných. Preto je možné tieto záznamy v kombinácii s výsluchom E. E. použiť ako usvedčujúci dôkaz. Následne cituje odôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadne odsudzujúcej časti týkajúcej sa obžalovaných A. a B. ako aj ust. § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Má za to, že dôkaz, ktorý bol získaný a zabezpečený v rozpore s Trestným poriadkom, nemôže v trestnom konaní slúžiť ako dôkaz a takisto nemôže ani prispieť na náležité objasnenie veci

(zásada argumentum a contrario). Pri posudzovaní neúčinnosti získaného dôkazu, je podľa povahy a závažnosti porušenia zákona takto získaný dôkaz buď absolútne neúčinný (t.j. nemožno k takémuto dôkazu v konaní vôbec prihliadať a musí byť vylúčený z hodnotenia pri zisťovaní skutkového stavu veci) alebo relatívne neúčinný (t.j. nemožno k nemu prihliadať, avšak len dovtedy, kým sa vada, ku ktorej došlo neodstráni). Za dôkaz, ktorý bol získaný nezákonným spôsobom, sa považuje nielen tento dôkaz, ale aj každý ďalší dôkaz získaný na základe takéhoto dôkazu. Nezákonnosťou sú teda postihnuté aj všetky ďalšie dôkazy, ktoré s nezákonným dôkazom súvisia. Dôkaz zaobstaraný v rozpore so zákonom, prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku považuje príkazy a súhlasy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydané Krajskými súdmi v Košiciach a v Prešove len za tzv. „formulárové“ súhlasy a poukázal na to, že nielen samotné súhlasy, ale aj žiadosti na použitie ITP neboli riadne odôvodnené a obsahovali aj formálne pochybenia. Z tohto dôvodu ich súd považuje za nezákonne a nelegálne. Na strane druhej má súd za to, že v prípade, ak sú skutočnosti uvedené v obžalobe podporené aj inými zákonnými dôkazmi, takéto dôkazy získané na základe predmetných odposluchov je možné použiť ako usvedčujúci dôkaz. Inými slovami, nezákonné príkazy na uskutočnenie odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktoré sú podporené priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, je podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možné použiť ako usvedčujúci dôkaz. K citovaným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa obhajoba domnieva, že je to právny nezmysel. Nezákonný dôkaz, ktorý bol získaný v rozpore s platnou legislatívou, vrátane medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách nemožno za žiadnych okolností považovať za zákonný, či už v spojitosti s inými zákonnými priamymi, či nepriamymi dôkazmi, alebo aj bez nich. Nemožno ho konvalidovať za žiadnych podmienok a nesmie sa naň prihliadať pri rozhodovaní o vine, či treste a je preto v konaní nepoužiteľný a absolútne neúčinný. V trestnom konaní nikdy a za žiadnych okolností nemožno použiť tzv. „absolútne nezákonný dôkaz“, teda taký, ktorý už nemožno zopakovať, presnejšie opätovne vykonať na základe zákona a v súlade so zákonom. Takýto dôkaz nemožno žiadnym spôsobom konvalidovať, a preto vo vzťahu ku konkrétnemu trestnému konaniu je nielenže nezákonným dôkazom, ale doslova právne neexistujúcim, a preto by nemala byť ani jeho technická (materiálna) podoba súčasťou vyšetrovacieho, resp. súdneho spisu. Na nezákonných dôkazoch nemožno postaviť vecne správne a zákonné rozhodnutie. Inak povedané, zákonné rozhodnutie nemôže byť odôvodnené nezákonnými dôkazmi. Z absolútne nezákonného dôkazu ani nemôže vzniknúť dôkaz zákonný.

Súčasne spochybňuje aj argumentáciu okresného súdu, na základe ktorej ustálil, aké telefónne čísla v kritickej dobe používali obž. A. a obž. B.. Záver súdu bez zabezpečenia a vykonania ďalších dôkazov, najmä analýzy hlasu obžalovaných je nevierohodný a nevyplýva logicky a jednoznačne z vykonaných dôkazov. Je to vyslovene len fabulácia súdu bez logickej konštrukcie, ktorá by smerovala k jedinému možnému a nespochybniteľnému záveru o uvedených skutočnostiach. Pokiaľ ide o uznanie viny obžalovaného A. A., súd k ustáleniu skutkového stavu dospel okrem predmetných odposluchov telefonických hovorov, aj na základe výpovede jeho spoluobžalovaného E. E., ktorý na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď v plnom rozsahu poprel a vcelku logicky zdôvodnil prečo takúto výpoveď poskytol orgánom činným v trestnom konaní. Skutky tak, ako sú uvedené v rozsudku sú veľmi neurčité, chýba v nich aspoň približný čas a miesto ich spáchania, nie sú stotožnené ďalšie osoby, ktoré sa na nelegálnej migrácii mali podieľať, nejasné je tiež množstvo údajných migrantov a tiež výška finančnej odmeny za ktorú malo dôjsť k ich prevozu na západnú hranicu Slovenskej republiky. Má za to, že pokiaľ má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (napr. odborné vyjadrenie, znalecký posudok, rôzne stopy, výpovede svedkov, či spoluobžalovaných, listinné a vecné dôkazy a pod.), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Pán E. bol v danej veci obžalovaný a následne aj právoplatne odsúdený za rovnakú trestnú činnosť ako A. A. a teda je dôvod pochybovať o jeho výpovedi, nakoľko tento sa mohol snažiť zviest vinu za svoju trestnú činnosť na iné osoby, aj na svojich spoluobžalovaných a tak sa vyvinieť, resp. svoju vinu zmierniť. Ide pritom o osobu, ktorá bola viackrát právoplatne odsúdená za rôzne trestné činy a teda možno mať pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení. Obž. A. usvedčuje len jediný priamy a zákonný dôkaz a to výpoveď jeho spoluobžalovaného E. E., ktorá však nie je potvrdená žiadnymi vo veci vykonanými dôkazmi. V takejto dôkaznej situácii sa preto domnieva, že súd by mal pri otázke posudzovania viny obžalovaného A. použiť právnu zásadu „in dubio pro reo“ a oslobodiť ho v plnom rozsahu spod obžaloby.

Ohľadne uznania viny obžalovaného A. B., kde súd má za to, že ho okrem už spomínaných a podľa názoru obhajoby nezákonných odposluchov telekomunikačnej prevádzky usvedčil svojou výpoveďou aj spoluobžalovaný E. E. namieta, že ako táto osoba usvedčuje obžalovaného A. B. zo spáchania žalovaných skutkov, keď nikde vo svojej výpovedi jeho meno neuviedol, ani ho nespomenul. Pokiaľ by sa aj prijala ako premisa právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o použiteľnosti nelegálnych a nezákonných dôkazov na preukázanie viny a to v spojení s ďalšími priamymi, či nepriamymi dôkazmi, v danom prípade sa súd skutočne nemal o čo oprieť, pretože výpoveď odsúdeného E. E. nemôže slúžiť ako usvedčujúci dôkaz voči A. B. a žiadne iné dôkazy súd v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol. V tomto smere považuje napadnutý rozsudok za neodôvodnený, nepreskúmateľný a preto arbitrárny. Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti je preto obhajoba presvedčená, že z vykonaného dokazovania vyplýva jediný možný a logický záver, že obžalovaní A. A. a A. B. sa nedopustili skutkov, ktoré sú im v obžalobe kladené za vinu a preto navrhol, aby ich odvolací súd spod obžaloby oslobodil v celom rozsahu.

Z dôvodov odvolania prokurátora, po rekapitulácii odôvodnenia vzťahujúcej sa na oslobodzujúcu časť rozhodnutia súdu, vyplýva, že sa touto nestotožňuje, majúc za to, že oslobodzujúca časť rozhodnutia súdu je predčasná z dôvodu, že súd sa vo svojom rozsudku (oslobodzujúcej časti) nevyjadril, resp. nereagoval na jeho argumentáciu (prezentovanú v rámci záverečnej reči) na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.04.2023, kde poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ, tretej komory vo veci C-349/2021 z 16.02.2023, ktorý riešil problematiku „neodôvodnenosti“ príkazu súdu na odpočúvanie za situácie, že žiadosť oprávnenej osoby (v tomto konkrétnom prípade prokurátora) je podrobne odôvodnená, ako to napokon konštatuje aj samotný Najvyšší súd Slovenskej republiky v svojich rozhodnutiach 3 Tdo 63/2019 a 3 Tdo 42/2019, keď sa zmieňuje o veľmi dobre odôvodnenom návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov na použitie ITP. Na základe uvedeného poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora EÚ má za to, že tento je plne aplikovateľný práve na konkrétnu procesnú situáciu vzniknutú v trestnej veci sp. zn. 41T/6/2020, pričom uvedený rozsudok do značnej miery „prelomil“ právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pokiaľ ide o procesnú použiteľnosť „výsledkov odposluchov“ ako usvedčujúceho dôkazu z dôvodu nezákonnosti príkazov súdov na odpočúvanie. Preto pokiaľ prvostupňový súd (v bode B. rozsudku) oslobodenie obž. A., A., B., I., K. a K. argumentuje tým, že príkazy resp. súhlasy na odpočúvanie sú nezákonné tvrdiac, že teda neexistuje žiadny priamy usvedčujúci dôkaz o vine týchto obžalovaných, má za to, že tento jeho záver je nesprávny, nakoľko ide (opierajúc sa o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C - 349/2021 z 16.02.2023) o zákonné príkazy a tým pádom aj o procesne použiteľné a teda právne relevantné dôkazy, ktoré by mal prvostupňový súd (pri posúdení otázky preukázania viny resp. neviny) brať do úvahy a vyhodnotiť skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov, čo sa však v odvolaní napádanom rozsudku nestalo. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že jednotliví obžalovaní v rozhodnom čase používali jednotlivé mobilné telefóny resp. mobilné čísla, ako to vyplýva zo zápisníc o vykonaní domových prehliadok, znaleckého posudku č. 9/2006, či výsluchov niektorých obvinených, resp. svedkov (ako je to špecifikované v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Prešov 1T/180/2008 z 24.01.2018). Pritom skutočnosti vyplývajúce z odposluchov sú usvedčujúcim a priamym dôkazom slúžiacim ako podklad pre uznanie viny obž. A. i B. aj v ďalších bodoch obžaloby, ako aj pre uznanie viny ďalších zatiaľ neprávoplatne oslobodených obžalovaných. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd Prešov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/6/2020 zo dňa 05.04.2023 a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K takto podanému odvolaniu sa vyjadril v mene obžalovaných obhajca JUDr. Gdovin, ktorý považuje rozsudok v oslobodzujúcej časti za zákonný a vecne správny, vydaný na základe rozsiahleho dokazovania a správne právne odôvodnený. Prokurátor sa v podanom odvolaní nestotožňuje s rozsudkom prvostupňového súdu v jeho oslobodzujúcej časti, nakoľko ho považuje za predčasný a to z toho dôvodu, že súd sa vôbec nevyjadril, resp. nereagoval na jeho argumentáciu (prezentovanú v záverečnej reči), kde poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ, tretej komory vo veci C-349/2021 zo dňa 16.02.2023, ktorý riešil práve problematiku „neodôvodnenosti“ príkazu súdu na odpočúvanie. Prokurátor dospel k záveru, že pokiaľ prvostupňový súd oslobodil uvedených obžalovaných na základe toho, že príkazy, resp. súhlasy na odpočúvanie sú nezákonné, tvrdiac, že neexistuje žiadny priamy usvedčujúci dôkaz o vine týchto obžalovaných, je tento názor nesprávny, nakoľko opierajúc sa o uvedený rozsudok Súdneho dvora EÚ sú uvedené príkazy zákonné a tým pádom aj procesne použiteľné a teda právne relevantné dôkazy, ktoré by mal prvostupňový súd brať do úvahy a vyhodnotiť skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov, čo sa však v napadnutom rozsudku nestalo. Prokurátor, ktorý je

evidentne v absolútnej dôkaznej núdeďalej nerešpektuje právne záväzné názory a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo 63/2019 a sp. zn. 3Tdo 42/2019 a snaží sa súd presvedčiť o údajnom „prelomení“ týchto právnych názorov rozsudkom Súdneho dvora EÚ, tretej komory vo veci C-349/2021 zo dňa 16.02.2023. Uvedomujúc si nepoužiteľnosť tohto rozhodnutia v našom právnom poriadku vo svojom odvolaní ani len necitoval závery tohto rozsudku, ale sa len odvolal na svoju záverečnú reč na hlavnom pojednávaní. Samotná skutočnosť, že žiadosť o vydanie príkazu na odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky je dôsledne odôvodnená orgánom na to oprávneným (prokurátorom) nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že pokiaľ súd, resp. iný orgán oprávnený takýto príkaz vydať, by ho vydal v rozpore s vnútroštátnym právom, stáva sa takýto príkaz, resp. súhlas „ipso facto“ zákonným a dôkazy, ktoré sa na základe takéhoto príkazu získajú sa stávajú relevantnými a procesné použiteľnými v trestnom konaní. Poukazuje aj na zbytočnú a ničím neodôvodnenú zdĺhavosť a neprimeranú dĺžku tohto trestného konania, zavinenú výlučne orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. súdmi. Takáto neuveriteľná zdĺhavosť trestného stíhania, kde od spáchania skutkov už uplynulo takmer devätnásť rokov spôsobuje vážnu právnu neistotu v živote obžalovaných, podstatným spôsobom znižuje kvalitu ich života a v neposlednom rade ich zaťažuje tiež finančne, čo považuje za zásadné až absurdné porušenie ich základných práv a slobôd, vrátane práva na súdnu a inú právnu ochranu. Navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania sú nedôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že v tejto veci bolo už viackrát konané a rozhodované jednak okresným, krajským tak aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, pričom závery jednotlivých súdov sú uvedené v ich rozhodnutiach. Súd prvého stupňa vykonal a doplnil dostupné dokazovanie v zmysle pokynu krajského súdu (uznesenie 6To/51/2020 zo dňa 03.02.2021), na základe ktorého je potom možné konštatovať, že už boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom ani obžalovaní ako aj prokurátor sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Krajský súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Aj podľa názoru krajského súdu výroky o vine u obžalovaných A. A. a A. B. v bode I. a II. napadnutého rozsudku je možné urobiť predovšetkým na základe zvukových záznamom, resp. prepisov telekomunikačnej prevádzky medzi týmito obžalovanými navzájom ako aj s inými osobami v kontexte s výpoveďou ods. E. E. z prípravného konania zo dňa 31.05.2005, kedy uviedol, že začiatkom roka 2004 sa zoznámil s Ukrajincom, ktorého spoznal pod menom A.. Tento ho neskôr spolu s ďalším F. G. oslovil, či by nevedel previesť nejakých ľudí cez hranicu. On mu povedal, že to nerobí, ale že pozná A. A., ktorý by to vedel zariadiť. Vedel to preto, lebo H. je malá a A. A. sa prevádzkačstvom zaberá a má svoju partiu ľudí. On už sám nevozí, ale to organizuje. Potvrdili mu to aj jeho známi. Dostal od F. podrobné inštrukcie. Potom zavolať A., ktorý mu povedal, že takéto veci nebude rozoberať cez telefón a na stretnutí s ním mu tieto inštrukcie tlmočil. A. dal aj číslo telefónu, na ktorom mal byť F. dosiahnuteľný. On si pamätá, že migrantov mal A. prevziať pri obci I. v počte najmenej desať. Pri rozhovore sľúbil A., po dojedaní, odmenu vo výške 280,-USD za jedného migranta. A. si vypýtal aj peniaze na benzín, že ináč robiť nebude, načo on zavolať F. a tento mu odovzdal 300 USD, ktoré následne dal A.. Toho ešte v ten istý večer videl na benzínke OMV v H., kde A. zabezpečil autá (jedno z nich bol auto zn. Opel model Astra alebo Vectra) na prepravu migrantov. Tieto autá sa vydali smerom na obec I.. Na druhý deň ráno mu zavolať A. s tým, že všetko je v poriadku a má pripraviť peniaze za robotu. Potom zavolať F., ten priniesol peniaze a následne tieto peniaze odovzdal A., ktorý mu celý deň vyvoláva, že kde sú peniaze. Bolo to určite viac ako 2800,-USD.

Následne asi o mesiac sa mu znovu ozval F. G. s požiadavkou na ďalší prevoz migrantov. Potom kontaktoval A., že zase pre neho niečo má a opätovne sa dohodli na prevoze za tú istú cenu - 280 USD.

Migrantov malo byť 17 alebo 18. Potom všetko prebehlo tak, ako prvý krát, avšak A. potom, čo došiel na určené miesto, sa mu ozval, že ho osral, pretože na mieste nakládky namiesto 17 migrantov bolo len 9 osôb, že jemu sa také množstvo neoplatí robiť, no nakoniec, keďže už ich mal naložených, že robotu spraví. V ranných hodinách okolo 05.00 až 06.00 hod. mu volal, že všetko je v poriadku, že ľudí odovzdal a aby si pripravil peniaze. A. ho potom otravoval, zasielal mu SMS, kedy budú peniaze a asi po dvoch dňoch mu F. doniesol peniaze, a on ich následne ešte v ten istý deň odovzdal A. v bare S. v H.. A. mu pritom dal odmenu 3.000,- Sk, že mal s ním trápenie, pri realizovaní týchto akcií. G. ho kontaktoval potom ešte raz, ale on už s ďalšou spoluprácou nesúhlasil.

Spáchanie skutku v bode I. rozsudku obv. A. A. a obv. A. B. podľa okresného súdu preukazujú aj prepisy hovorov na č.l. 2064-2117 vyšetrovacieho spisu, ktoré následne analyzuje. Dňa 14.04.2004 o 19:51 hod. F. menom G. kontaktoval obv. A. na jeho t.č. XXXX XXX XXX o možnosti prevozu osôb. Dňa 15.04.2004 v čase o 20:03 hod. obv. A. A. dával pokyn obv. A. B. prostredníctvom telefónneho hovoru na jeho číslo XXXX XXX XXX, „aby prišiel na miesto určenia s dvomi chlapcami, na B. aute a Opli.“ Obv. B. navrhol, aby jedná polovica išla do A. auta a polovica do druhého auta. V čase o 20:08 hod. obv. A. B. oznámil obv. A., že má zabezpečiť ľudí na prevoz. Obv. C. D. zabezpečil dodávku. V čase o 22:51 hod. obv. A. B. oznámil obv. A., že „už naložili a sú v S.“. Obv. A. telefonicky koordinoval počas jazdy obv. B. a ďalšiu nestotožnenú osobu, ktorí zabezpečovali prevoz migrantov a tí ho informovali o polohe vozidiel, cez mestá L., H.. Obv. A. robil doprovod vozidlám, informoval ich o policajných hliadkach. V čase o 5:16 hod. obv. B. oznámil, že „sličky idú domov“. Následne obv. A. oznámil nestotožnenej osobe menom J., že chlapci sa vracajú domov a dohodol si stretnutie s obv. E. E.. V čase o 8:41 hod. nestotožnený muž informoval obv. A., že jeho už sú tam, obv. A. mu tiež oznámil, že aj jeho a pýtal peniaze. V čase o 9:30 hod. obv. A. oznámil neznámemu F. menom G., že „je všetko v poriadku a že mal 13.“ Napokon obv. A. opäť kontaktoval nestotožnenú osobu, od ktorej žiadal peniaze, ten ho ubezpečoval, že peniaze budú ako sa dohodli, a to oznámil aj obv. E. E..

Spáchanie skutku v bode II. rozsudku obv. A. A. a obv. A. B. je preukázané prepismi na č.l. 2349-2397. Dňa 14.06.2004 v čase o 9:20 hod. neznámy muž s telefónnym číslom XXXX XXX XXX kontaktoval obv. A. A. na neznámeho muža s ponukou prevozu migrantov. Následne obv. A. z mobilu č. XXXX XXX XXX sa kontaktoval s neznámym mužom menom C. a obv. A. B. na jeho mobil č. XXXX XXX XXX, ohľadom pripravovanej akcie. Dňa 15.06.2004 v čase o 10:38 hod. obv. A. informoval o plánovanej večernej akcii obv. E. E. na jeho mobil č. XXXX XXX XXX, o prevoze 17 migrantov, do mesta Ružomberka. Obv. A. A. zháňal doprovod. Následne kontaktoval neznámeho muža s telefónnym číslom XXXXXXXXXXXX a dal mu pokyn, aby sa stretol s obv. A. B., aby išli spolu jedným autom.“ V čase o 21:33 hod. obv. A. B. oznámil obv. A. A., že „všetko sa dalo do kopy“. Obv. A. telefonicky koordinoval činnosť obv. A. B., obv. E. E. a neznámeho muža s telefónnym číslom XXXXXXXXXXXX, tí ho informovali o polohe vozidla. Obv. A. oznámil obv. E. E., že už sú v H.. V čase o 22:22 hod. dňa 15.06.2004 neznámy muž oznámil obv. A., že sú na mieste, ale je menej migrantov ako hovoril, niekto zobral na aute 5. On má 5 a druhý má 7. O tom informoval obv. E. E., ktorý oznámil, že „malo byť 17, on nikomu nedal 5.“ Obv. A. kázal obv. A. B. pokračovať ďalej. V čase o 05:26 hod. dňa 16.06.2004 obv. A. B. oznámil, že je všetko dobre, že sú o chvíľu doma. V čase o 5:22 hod. obv. A. informoval aj obv. A. I., že už je dobre. Z prepisu hovoru na č.l. 2397 v čase o 12:21 hod. je zrejme, že obv. A. čaká na niekoho, kto mal doniesť odmenu.

Z oboznámených prepisov odposluchov je zjavná komunikácia medzi obv. A. a E. (skutok pod bodom I.) kde sa dohadujú o prevoze migrantov, ako čaká E. na telefonát a či je A. prichystaný, že mu bude hneď volať, keď bude jemu zavolané (čl. 2071). Po prevoze dňa 16.04.2004 v čase o 05:19 hod. volá A. E., že všetko je dobré a kedy má za ním prísť. E. mu hovorí, že zavolá tomu, že čo bude a také veci, na čo ho A. súri, aby čím skôr vybavoval, žeby bolo (čl. 2108). Taktiež z SMS komunikácie na čl. 2013-4 vyplýva, že A. píše E., že vrel, že love budú hneď, keď on zavolá a že je všetko OK, že volal tamtemu a on ešte nebol na F. (F.), čo to má znamenať. Dohodli sa, že budú hneď a on (E.) s ním bude sedieť a bude mať. B. mu stále volajú a on má nervy. Z telefónneho hovoru zo dňa 16.04.2004 o 13.57 hod medzi A. a E. vyplýva, že E. hovorí A., aby vydržal, že je nedočkavý, ako malé decko, že mu hovoril, že mu zavolá a mu donesie, tak A. hneď volá. Že nestotožnená osoba pôjde na F. po nich a hneď príde a donesie.

Zároveň je zrejma aj intenzívna komunikácia medzi obv. A. a obv. B., kde sa zastieraným spôsobom dohadujú o možnosti zabezpečenia áut na prevoz migrantov, ich počtu, že má B. prísť na Opli, že polovica pôjde do jedného auta a polovica do druhého (čl. 2072-3), že Tomek auta zohnal, že má ísť hore s dvoma (čl. 2076), či má prísť s dvoma alebo tromi kravami, že nemá čo dať do nádrže, a že im

ich A. natankuje - teda sa zjavne bavia o autách (čl. 2077), o samotnom tankovaní na pumpe (čl. 2082), že za benzínkou je S., nech na ňu bliknú a majú ísť za ňou a on, t.j. B., nech nejde za nimi. V ďalšom telefonáte, trochu neskôr, že má ísť za nimi (čl. 2084), potom volá A. B., že už zobrali, kde je, že B. je v S. a tu čaká (čl. 2085), že už vyrážajú, kde sú, že sa už pohli, ako aj ďalšie hovory týkajúce sa doprodu vozidiel s migrantmi, kadiaľ majú ísť (čl. 2095), či je zatiaľ všetko OK (čl. 2098), že o chvíľu sú už tam (hovor z 16.04.2004 v čase o 04.18 hod. čl. 2104).

K obhajobou spochybňovaniu telefónnych čísel, vo vzťahu ku ktorým boli vykonávané odposluchy krajský súd poukazuje na výpoveď E. E. na čl. 490 zo dňa 12.10.2004, kde síce popiera spáchanie skutku, avšak uvádza, že je majiteľom mobilného telefónu s číslom XXXX XXX XXX. Týmto telefónnym číslom potom E. komunikuje s tel. číslom +XXX XXX XXX XXX (objektom odpočúvania), ktoré je možné priradiť práve obž. A., keďže skutočnosť uvádzané E. v jeho výsluchu zo dňa 31.05.2005, korešpondujú zaznamenaným odposluchom medzi týmito osobami (značka a počty vozidiel, ich tankovanie, miesto vyzdvihnutia migrantov a pod.).

Vo vzťahu ku skutku pod bodom II. je tiež zaznamenaná komunikácia medzi obž. A. a E. ako aj medzi A. a B. (t.č. +XXX XXX XXX XXX), ktoré sám obž. B. identifikoval pri svojom výsluchu dňa 12.10.2004, že patrí jemu – čl. 518), kde rovnako dohadujú spôsob prepravy nelegálnych migrantov a trasu do J., ako aj hovory medzi A. a inou osobou, že je tam, ich našli ale je ich menej, že dakto zobral 5 na jedno auto, že on má 5 a tamten 7-ich (čl. 2380), pričom v následnom telefonáte obž. A. rieši menší počet sľúbených migrantov (malo byť ich 17) s E. (čl. 2381- 2). Taktiež obž. B. volá obž. A., že 5 kapusty je tam menej, pričom A. odpovedá, že už volal (podľa časového sledu predtým E.), že čo to má znamenať. V následných telefonátoch medzi obž. A. a obž. B., títo sa rozprávajú o problémoch na ceste, že nemali robiť do veľkého mesta (čl. 2388), že to nejako obišli, že len tam aby dobre dopadlo (čl. 2389), smer cesty za J. smerom na E., že oni idú rovno tam a potom hore, či sa dohodol s tým, čo do J. trebalo. Na čl. 2395 oznamuje obž. A. E., že je dobre, a že príde za ním, a E. oznamuje, že zavolá kolegovi.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa tiež za preukázané, že už len samotné vykonanie jednotlivých čiastkových útokov žalovaného trestného činu v rozsahu, v akom konali obžalovaní, nutne vyžaduje vyššiu mieru ich koordinácie a rozdelenia úloh (t.j. činnosť organizovanej skupiny), kedy boli aj väčšie skupiny migrantov preberané v neprístupnom teréne a prevázané cez celé územie SR. Za tým účelom boli zadovážené motorové vozidlá, vodiči, ktorými boli väčšinou rôzne oslovené osoby, ktorým robili doprovod jednotliví členovia organizovanej skupiny, a to za účelom včasného odhalenia prípadných hliadok PZ SR, počas celého páchania skutku boli jednotliví členovia organizovanej skupiny v telefonickom kontakte a takto koordinovali svoje konania. Uvedené skutky museli byť aj dopredu naplánované, vrátane prevzatia a odovzdania migrantov, prevzatia finančnej odmeny za spáchanie trestného činu, ktorá sa následne delila medzi jednotlivých členov organizovanej skupiny podľa miery akou prispeli k vykonaniu skutku, resp. podľa rozhodnutia hlavného organizátora. Celá skupina sa zameriavala len na prevzatie väčších skupín migrantov, aby sa im to finančne „oplatilo“. Spôsob spáchania tohto trestného činu vyžaduje podrobnú miestnu znalosť a najmä vzhľadom na veľký počet migrantov aj viacero páchatel'ov, konajúcich koordinovane. O tom svedčia najmä zaznamenané odposluchy.

Výsledky takto vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaní A. a B. spáchali skutky I. a II. v napadnutom rozsudku, ktoré im boli obžalobou kladené za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia. Podľa názoru krajského súdu výroky o vine u týchto obžalovaných je možné urobiť predovšetkým na základe zvukových záznamom, resp. prepisov telekomunikačnej prevádzky medzi týmito obžalovanými spolu s hore uvedenou výpoveďou E. E.. Z uvedených záznamov je zrejma jednak hierarchia tejto organizovanej skupiny, delba úloh pri preberaní migrantov a ich následný prevoz k západným hraniciam Slovenskej republiky, resp. J., ako aj finančná odmena za túto nelegálnu činnosť (280,- USD za jedného migranta). Odvolací súd preto na tomto mieste poukazuje na to, že v dvojinštannom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne

skutkové závery súdu prvého stupňa. Obžalovaní svoje odvolanie založili na opakovaných dôvodoch, ktoré boli uplatnené už v predchádzajúcom konaní, pričom s ich právnymi námietkami sa súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal. Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku.

Ohľadne právnej kvalifikácie konania obžalovaných prvostupňový súd v odôvodnení zákonne konštatuje, že obžalovaní A. A. a A. B. spáchali hore uvedené činy za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z., t.j. účinného do 31.07.2004, ktorý je pre nich v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona (z.č. 300/2005 Z.z.) priaznivejší, vzhľadom na výšku trestnej sadzby. Správne potom okresný súd konanie obžalovaného po právnej stránke posúdil, ak toto kvalifikoval ako pokračujúci trestný čin nedovolené prekročenie štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods.2. písm. a/ Trestného zákona. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 457/2003 Z. z. Obžalovaní po vzájomnej dohode s ďalšími osobami sa podieľali na prevádzaní migrantov, kde po ich prevzatí organizovali ich prevoz cez územie Slovenskej republiky. Uvedeného konania sa dopustili navyše ako členovia organizovanej skupiny v zmysle ust. § 89 ods. 26 Trestného zákona (z.č. 140/1961 Zb.), pretože v dôsledku delby úloh medzi nimi a ďalšími osobami (C. D., E. E., A. I.), sa ich činnosť vyznačovala plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšovalo pravdepodobnosť úspešného spáchania uvedeného trestného činu.

Vo vzťahu k druhu a výmery ukladaných trestov obžalovaným je možné konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväzil aj okolnosti na strane obžalovaných ako aj dobu, ktorá uplynula od spáchania skutkov (skoro 20 rokov ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu). Oboj obžalovaným súd prvého stupňa nepriznal žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť. Na oboch sa hľadí, akoby neboli odsúdení a z miesta trvalého bydliska im nie je nič negatívne vytkané. Po vyhodnotení všetkých uvedených okolností mal prvostupňový súd za to, že účel trestu vyjadrený v príslušných ustanoveniach Trestného zákona, najviac naplní u oboch obžalovaných, najmä v súvislosti dĺžkou trestného stíhania, uloženie samostatného peňažného trestu na spodnej hranici trestnej sadzby vo výške 166,- Eur. (5.000,-Sk po konverzii kurzom 30,126 Sk/Eur). Tým sa v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, naplní účinný prostriedok za porušenie práva na spravodlivý proces, ktorý v sebe zahŕňa aj právo prerokovať vec v primeranej lehote.

Krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu ohľadne druhu a výšky trestu a mal taktiež za to, že uložené peňažné tresty vo výmerách uvedených u jednotlivých obžalovaných (na samej dolnej hranici) je možné považovať za primerané ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie a taktiež za určitú formu satisfakcie (kompenzácie) dĺžky trestného konania. Je síce možné konštatovať, že okresný súd nevykonával vo vzťahu k výške ukladaného peňažného trestu žiadne dokazovanie (osobné a majetkové pomery obžalovaných, ich príjem a pod.), avšak vzhľadom na skutočnosť, že obaja obžalovaní sú zamestnaní a teda majú peňažný príjem z výkonu pracovnej činnosti, bolo možné peňažný trest uložiť, pretože ho budú obžalovaní schopní zaplatiť. Aj odvolací súd preto pri preskúmaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal z hodnotenia osôb obžalovaných, stupňa spoločenskej nebezpečnosti činu pre spoločnosť a celkovej doby trvania trestného konania. Po zvážení všetkých ďalších okolností spáchania činu, zastáva krajský súd názor, že takto uložené tresty zodpovedajú zásadám pre ukládanie trestov.

Aj výška uloženého peňažného trestu vo výmere 166,- Eur u obž. A. a obž. B., každému samostatne, je primeraná a ktorú by mali obžalovaní považovať ako určitú sankciu za ich nezákonné správanie. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chceli obžalovaní úmyselne zmať, bol im ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiaca.

Ohľadne prokurátorom napadnutých výrokov, ktorými boli obžalovaní A. A., E. A., A. B., J. I., E. K. a A. K. oslobodení pre tam uvedené skutky spod obžaloby prokurátora, prvostupňový súd nemal za preukázané, že sa stali skutky, resp. čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, pre ktoré boli obžalovaní stíhaní. Obžaloba ako hlavný, resp. jediný dôkaz na preukázanie viny obžalovaných súdu predložila záznamy o telekomunikačnej prevádzke, ktoré boli vykonané na základe príkazov na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky, ktoré vydal príslušný súd podľa § 88 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (3Tdo/42/2019 a 3Tdo/63/2019 obidva zo dňa 18.12.2019), súd prvého stupňa mohol použiť na prípadne rozhodnutie

o vine len tie „výsledky odposluchov“ ako usvedčujúci dôkaz, ktoré sú podporené výpoveďou E. E. (t.j. skutky pod bodmi III. a XII. obžaloby) a ktoré boli získané na základe príslušných príkazov, resp. súhlasov. Ostatné príkazy resp. súhlasy na odpočúvania a záznam telekomunikačnej prevádzky nespĺňajú zákonné požiadavky v zmysle § 88 Trestného poriadku účinného do 31.12.2005, resp. zák. č. 166/2003 Z. z., pretože neboli náležite odôvodnené a preto ich najvyšší súd považoval za nezákonné. Obžalovaní popreli v tejto časti obžaloby to, čo sa im kladie za vinu. Vyjadrovali sa iba k tomu, či sa navzájom poznajú, alebo nepoznajú. Ani obsah vykonaných svedeckých výpovedí nenasvedčuje vine obžalovaných. Vypočutí svedkovia sa vyjadrovali vo vzťahu k týmto obžalovaným iba všeobecne s tým, že buď potvrdzovali resp. nepotvrdzovali alibi niektorých obžalovaných, kde sa mali v čase spáchania činu nachádzať, resp. sa vyjadrovali k mobilným telefónom a SIM kartám, ktoré boli zadržané pri domových prehliadkach u jednotlivých obžalovaných. To, že sa niektorí obžalovaní navzájom poznajú, a že používali mobily s určitým telefónnym číslom, samo o sebe nepreukazuje vinu obžalovaných. Za takejto dôkaznej situácie, keď vine obžalovaných nenasvedčuje žiadny priamy dôkaz a nepriame dôkazy netvorí logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaných skutkov, resp. čiastkových útokov pokračujúceho trestného činu a z ich spáchania usvedčujú týchto obžalovaných, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru, musel prvostupňový súd konať podľa zásady „in dubio pro reo“. Z takto uvedených dôvodov ich preto okresný súd podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil, pretože nebolo preukázané, že sa stali skutky, resp. čiastkové útoky pokračujúceho trestného činu, pre ktoré boli stíhaní.

Je tiež potrebné uviesť, že prvostupňový súd vyvinul maximálnu snahu o vypočutie teraz už svedkov H. L., J. I., C. D., A. T., E. I., E. C. a A. I., avšak okrem E. C., ktorý odmietol vypovedať, A. T., E. L. a E. I., ktorí na otázku konajúceho predsedu senátu okresného súdu na hlavnom pojednávaní tiež deklarovali svoju vôľu využiť svoje právo a vo veci nevypovedať, sa účasť ostatných svedkov na hlavnom pojednávaní aj napriek vydanému uzneseniu Okresného súdu Prešov zo dňa 21.03.2022 na obmedzenie osobnej slobody podľa § 88 ods. 1 Trestného poriadku (J. I., C. D., a A. I.) nepodarilo zabezpečiť. Iba pre úplnosť je potrebné uviesť, že A. I. ako aj C. D. vo svojich viacerých písomných podaniach uvádzali, že vypovedať nebudú. Zároveň neboli v trestnom konaní zabezpečené iné dôkazy, či už priame lebo nepriame, ktoré by obsah zaznamenaných odposluchov potvrdzovali, čím by nezákonné príkazy na uskutočnenie odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podporili a tak by mohli byť tieto odposluchy použité ako usvedčujúci dôkaz. Ako už to konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich vyššie zmienených rozsudkoch, takto vykonané „odposluchy“ celkom jednoznačne tvoria jediný, resp. rozhodujúci dôkaz v predmetnej veci a nemôžu bez podpory iného usvedčujúceho dôkazu slúžiť ako podklad na vyslovenie viny, pretože by to odporovalo čl. 8 Dohovoru ale najmä čl. 6. Dohovoru.

Krajský súd znova poukazuje, aj s ohľadom na obsah odvolacích námietok strany obhajoby a prokurátora, na to, že vo vzťahu k otázke vyriešenej po zrušení dovolaním napadnutého rozhodnutia právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Trestného poriadku) nie je možné prostredníctvom dovolania, podaného proti právoplatnému rozhodnutiu vydanému v novom konaní, úspešne uplatniť odlišný právny názor; rozhodnutím v kontexte tzv. kasačnej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu (podľa naposledy označeného ustanovenia) totiž nemôže byť porušený zákon v zmysle § 368 ods. 1, resp. § 386 ods. 1 Trestného poriadku. Opačný záver by vo vzťahu ku konkrétnemu právoplatnému rozhodnutiu, negujúc požiadavku právnej istoty, umožňoval neurčitý počet jeho obsahovo protichodných zmien bez zistenia akejkoľvek novej skutočnosti (jej zistenie sa rieši obnovou konania pri splnení jej zákonných podmienok). Viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (len) právneho názoru vysloveného v odôvodnení rozsudku dovolacieho súdu na otázku, ktorá bola dôvodom vyslovenia porušenia zákona v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku. Riešením tejto otázky podľa pokynov dovolacieho súdu, eventuálne aj vykonaním úkonov nariadených dovolacím súdom, je vymedzený „potrebný rozsah“ opätovného prerokovania veci v novom konaní (§ 388 ods. 1 Trestného poriadku); nie je vylúčené vykonanie nového konania aj v širšom rozsahu, musí však byť rešpektovaný zákaz zmeny k horšiemu podľa § 391 ods. 2 Trestného poriadku. (viď Stanoviská a rozhodnutia vo veciach trestných Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017). Ide pritom o tzv. kasačnú alebo inštančnú záväznosť, v zmysle ktorej sa v konaní po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom (takmer) bezvýnimočne uplatňuje zásada viazanosti orgánu, ktorému bola vec prikázaná, právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. V konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu tak nemá orgán, ktorému bola vec prikázaná, žiaden priestor pre úvahy, či bude, alebo nebude rešpektovať jeho právny názor. Preto pokiaľ nedôjde k zmene skutkových okolností

alebo právnej situácie, o ktoré sa vyslovený právny názor opiera, musí ho orgán, ktorému bola vec prikázaná, bezpodmienečne rešpektovať (primerane pozri nález ústavného súdu z 1. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 578/2015). Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že ústavný príkaz, podľa ktorého sú sudcovia pri rozhodovaní viazaní aj zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy), sa nepochybne vzťahuje i na dodržiavanie § 391 ods. 1 Trestného poriadku. Z tohto pohľadu potom záväzným právnym názorom najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je v tej istej veci viazaný nielen orgán, ktorému bola vec prikázaná, ale i sám dovolací súd, pokiaľ sa táto vec znovu stane predmetom dovolacieho konania. V kontexte uvedeného považuje krajský súd za rozhodujúce, že konajúce súdy sú povinné bezvýnimočne rešpektovať právny názor vyslovený vo vyššie uvedených rozsudkoch dovolacieho súdu, keďže medzičasom nedošlo k žiadnej relevantnej zmene či už skutkových okolností alebo právnej situácie.

Poukazujúc na hore uvedené skutočnosti a ich hodnotenie odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaných v časti B. napadnutého rozsudku tak, ako im to kládla obžaloba za vinu. Krajský súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaných A. A., E. A., A. B., J. I., E. K. a A. K. spod časti obžaloby podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku preto za zákonné a správne.

Ohľadne spochybneniu výpovedí spoluobžalovaného E. E. z prípravného konania, ktorými usvedčuje obžalovaného A. zo spáchania skutkov kladených mu za vinu, je potrebné uviesť že obž. E. v konaní pred súdom odmietol vypovedať a po prečítaní jeho výpovedí z prípravného konania síce poprel svoje skoršie výpovede, avšak toto jeho vyjadrenie je potrebné hodnotiť ako účelové v snahe zbaviť sa aj svojej trestnoprávnej zodpovednosti za súdené trestné činy. Tento bol riadne poučený aj o trestnoprávných následkoch svojej usvedčujúcej výpovede, pričom na nej nechcel nič zmeniť ani pri svojich neskorších výsluchoch a to už aj v čase, keď bol prepustený z väzby na slobodu (viď výsluch zo dňa 26.04.2006 na čl. 503 a nasl.). Súčasne usvedčujúci výsluch zo dňa 31.05.2005 bol uskutočnený tiež za prítomnosti obhajcu obž. A., čím bola zachovaná aj kontradiktórnosť konania. Podstatou podaných odvolaní je predovšetkým snaha obžalovaných dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľov dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne. Obžalovaní mali zároveň v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu a to už od samotného začiatku vedeného trestného stíhania voči nim. Predmetné skutky sa aj podľa názoru krajského súdu stali tak, ako ich prvostupňový súd správne ustálil v odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ich spáchali obžalovaní A. a B. tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaných zo spáchania týchto skutkov.

K námietkam strany obhajoby týkajúcich sa právneho názoru najvyššieho súdu o možnosti použitia záznamov telekomunikačnej činnosti vo vzťahu ku skutkom III. a XII. obžaloby, dovolací súd jednoznačne vo svojom rozsudku uviedol, že tieto sú podporené výpoveďou E. E., v dôsledku čoho vykonaný záznam telekomunikačnej prevádzky netvorí jediný usvedčujúci dôkaz preukazujúci vinu obvinených, a preto je možné tieto záznamy telekomunikačnej prevádzky v kombinácii s výsluchom E. E. použiť ako usvedčujúci dôkaz, čím sú, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, konajúce súdy viazané. Tieto „výsledky odposluchov“ je potom možné použiť v konaní pred súdom podľa názoru krajského súdu pri skutkoch III. a XII. ako celok, teda nielen komunikáciu medzi E. a A., ale aj telefonické hovory medzi A. a B., kde dohadujú vozidla na prepravu migrantov, cestu, doprovod a podobne, a taktiež telekomunikačnú prevádzku medzi A. a C. D., A. I., ukrajincami a ďalšími nestotožnenými osobami, ktoré dotvárajú celkový obraz organizovania a páchania stíhanej trestnej činnosti. Je tak možné stotožniť sa s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých „zákonných“ dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom.

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku pritom vyžaduje, berúc na

zreteľ dôvody odvolania prokurátora, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že procesné strany na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

K prokurátorom namietanej skutočnosti o možnosti použitia odposluchov aj pri ďalších skutkoch, t.j. okrem tých, na ktoré poukázal najvyšší súd, vo svetle rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) zo 16. februára 2023 – C-349/21 a jeho záverov, z ktorých vyplýva, že Článok 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách), v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej praxi, podľa ktorej sa súdne rozhodnutia, ktorými sa povoľuje použitie osobitných vyšetrovacích postupov na základe odôvodnenej a podrobnej žiadosti orgánov činných v trestnom konaní, vypracovávajú na základe vopred pripraveného textu bez individualizovaného odôvodnenia, ale obmedzujú sa na konštatovanie, okrem dĺžky platnosti povolenia, že sú splnené požiadavky stanovené právnymi predpismi, na ktoré sa tieto rozhodnutia vzťahujú, za predpokladu, že presné dôvody, pre ktoré príslušný sudca rozhodol, že zákonné požiadavky sú splnené vzhľadom na skutkové a právne prvky charakterizujúce prejednávajúcu vec, možno ľahko a jednoznačne vyvodiť z krížového čítania rozhodnutia a žiadosti o povolenie, pričom žiadosť o povolenie musí byť po vydaní povolenia sprístupnená osobe, proti ktorej bolo použitie osobitných vyšetrovacích postupov povolené, je nutné uviesť, že v danom prípade ide o úplne odlišnú procesnú situáciu vychádzajúcu z D. trestného poriadku. V danom právnom poriadku je totiž zakotvený odlišný spôsob podávania a vydávania príkazov na odposluchy, kde bulharský sudca preskúmava odôvodnenú a podrobnú žiadosť príslušného orgánu a ak dospeje k záveru, že žiadosť je dôvodná, treba konštatovať, že podpísaním vopred pripraveného vzoru textu, v ktorom sa uvádza, že sú splnené zákonné požiadavky, tento sudca potvrdil odôvodnenie žiadosti a zároveň zabezpečil splnenie zákonných požiadaviek. Na druhej strane, keď je dotknutá osoba informovaná o tom, že sa voči nej použili osobitné vyšetrovacie postupy, povinnosť odôvodnenia uvedená v článku 47 druhom odseku Charty vyžaduje, aby bola v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 46 tohto rozsudku schopná pochopiť dôvody, pre ktoré bolo použitie týchto postupov povolené, aby mohla prípadne toto povolenie užitočne a účinne napadnúť. Táto požiadavka sa vzťahuje aj na každého sudcu, napríklad trestného sudcu, ktorý musí v závislosti od svojich právomocí overiť zákonnosť povolenia z úradnej moci alebo na žiadosť dotknutej osoby (viď bod 55 rozsudku). Vychádzajúc z uvedeného potom podľa názoru krajského súdu závery tohto rozsudku nie je možné priamo aplikovať na prejednávajúci prípad a na jeho základe sprocesniť (konvalidovať), resp. mať za to, že vydané príkazy, resp. súhlasy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky konajúcich súdov spĺňajú zákonné požiadavky v zmysle § 88 Trestného poriadku (z. č. 141/1961 Zb. v tom čase platnom a účinnom), pretože neboli náležité odôvodnené aj napriek veľmi dobre odôvodnenému návrhu prokurátora na použitie ITP. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich viacerých rozhodnutiach zdôrazňoval, že pri preskúvaní „príkazov na odpočúvanie“ ako prvé nastupuje posúdenie kritéria legality (že k zásahu došlo na základe zákona), potom legitímnosti (že k zásahu došlo pre účely niektorého zo záujmov vymedzených odsekom 2 čl. 8 dohovoru) a napokon proporcionality zásahu (že zásah bol v demokratickej spoločnosti nevyhnutný). Judikatúra ESLP v rámci špecifickej oblasti týkajúcej sa zásahov spôsobených operatívno-pátracími prostriedkami (odposluchy, monitorovanie elektronickej komunikácie, používanie priestorových nahrávacích zariadení a pod.) kladie mimoriadny dôraz na kritérium zákonnosti takéhoto zásahu, s ktorým je spojená požiadavka riadneho zákonného podkladu na realizáciu zásahu a zároveň dostatočná kvalita právnej úpravy. Ústavný súd už viackrát judikoval, že výkon súdnej právomoci, pri ktorej súd nesprávne aplikuje relevantné zákonné normy, nie je v súlade so základným právom účastníka na súdnu ochranu ani s právom na spravodlivý proces. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo či už účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (III. ÚS 133/2010). Ústavný súd už vo svojich rozhodnutiach v obdobných veciach vyslovil názor, že nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že príkaz a súhlas musia byť odôvodnené v každom prípade, či už boli vydané na základe Trestného poriadku alebo na základe zákona č. 166/2003 Z. z. Je to tak preto, že hoci ide o závažný zásah do základného práva, dotknuté

osoby nemajú možnosť podať opravný prostriedok a o vydaní súhlasu či príkazu sa dozvedia spravidla až dodatočne, keď už zásah do práva na súkromie bol realizovaný. Majú preto možnosť žiadať o preskúmanie opodstatnenosti súhlasu či príkazu až dodatočne. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania súhlasu či príkazu si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný (I. ÚS 114/2012, mutatis mutandis I. ÚS 274/05). Odpočúvaná osoba pritom nemá možnosť sa proti takémuto opatreniu - povoleniu/vykonávaniu odposluchov brániť, keďže z obsahu súhlasov udelených podľa zákona o ochrane súkromia, resp. Trestného poriadku sa dozvie až so značným časovým odstupom. Z vydaných príkazov musí byť preto dostatočne zrejmé aj na základe akých dôvodov boli vydané, čo je kľúčovým hľadiskom pri posúdení relevantnosti zásahov do práv odpočúvanej osoby na súkromie, ako aj jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, ktorých súčasťou je aj právo na zreteľnú prezentáciu dôvodov rozhodnutia.

Krajský súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti uvádzané prokurátorom nepostačujú na to, aby mohli byť obžalovaní uznaní za vinných z časti žalovaných skutkov. Vykonané dôkazy, neberúc pritom do úvahy výsledky odposluchov pri týchto čiastkových útokoch, totiž vylučujú spoľahlivý záver o vine obžalovaných a ďalšie dokazovanie vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam už nie je možné, resp. sa nepodarilo vykonať. Vo veci boli vykonané všetky dostupné dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu, ale ani tieto nestačili pre uznanie viny obžalovaných a nie je možné vykonať iné dôkazy za účelom vyvrátiť dôvodné pochybnosti.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obž. A. A., obž. A. B. a prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné a ich odvolania zamietol postupom podľa § 319 Trestného poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.